

Орган ректорату Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту

Шановні діти!вці!

Уже багато років наші випускники збираються в ДІТІ на традиційні зустрічі в першу суботу липня. Вітаю Вас у рідному університеті й бажаю міцного здоров'я, довгих років життя, наснаги та оптимізму.

За роки існування університету підготовлено майже 65 тисяч фахівців для залізничного транспорту, транспортного будівництва, машинобудування та інших галузей. Серед вихованців ДІТУ - керівники міністерств, залізниць, заводів, національних, проектних і науково-дослідних установ. За плідну багаторічну працю з підготовки фахівців та науково-дослідної роботи у 1980 році колектив ДІТУ нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора.

У вересні 1993 року ДІТ за результатами акредитації отримав право здійснення освітньої діяльності за IV рівнем. А у грудні надається статус Дніпропетровського державного технічного університету залізничного транспорту. В 1999 році за результатом рейтингу «Освіта-99» університет увійшов до десятка найкращих технічних і технологічних вищих закладів освіти України, а у 2000 році — до трійки найкращих транспортних вищих навчальних закладів України. У 2001 році ДІТ був нагороджений орденом Міжнародної кадрової академії «За розвиток науки та освіти». У 2002 році університету надано статус національного та присвоєно ім'я академіка В. Лазаряна.

Сьогодні в структурі ДІТУ 11 факультетів, де навчаються близько 10 000 студентів за 18 напрямками, 24 спеціальностями. При університеті працюють інститут післядипломної освіти, Львівський та Тернопільський навчально-методично-наукові центри, технічний ліцей, близько 30 центрів доузівської підготовки. Університет готує офіцерів для залізничних військ та органів військових сполучень.

Серед 500 викладачів ДІТУ - 55 докторів наук, професорів та близько 300 кандидатів наук, доцентів, 29 членів галузевих академій, 85 лауреатів державних та іменних премій.

Університет має значний науковий потенціал. До складу університету входять: Науково-дослідний інститут рухомого складу, колії та транспортних споруд; Східний науковий центр Транспортної академії України; Українське національне відділення Міжнародної академії транспорту; Науково-технічний центр спеціалізованого рухомого складу «Укрспецвагон»; Дніпропетровський орган з сертифікації залізничного транспорту; 16 галузевих науково-дослідних лабораторій; проектно-конструкторське технологічне бюро з електрообладнання рухомого складу. Сьогодні плідно працюють 11 наукових шкіл: з транспортної механіки, динаміки мостів, прикладної математики, хімії фторидів, механіки ґрунтів та інші.

У ДІТІ відкрито дві спеціалізовані вчені ради із захисту дисертацій на здобуття наукових ступенів доктора та кандидата технічних наук, проводиться навчання у докторантурі за 6 і в аспірантурі за 15 спеціальностями.

Починаючи з 1997 року ДІТ є приєднаним підприємством міжнародної Організації співробітництва залізниць (ОСЗ, Варшава). Вчені ДІТУ беруть участь у роботі постійних Комісій ОСЗ з транспортної політики, екології, комбінованих перевезень, з експлуатації та з технічних питань залізниць. Ведеться спільна робота з рядом підприємств США, Франції, Польщі, Угорщини, Німеччини та Ірану. Ректор університету є співголовою профільної комісії Українського національного комітету Міжнародної тор-

гової палати з питань наземного транспорту та головою незалежної експертної комісії з безпеки руху поїздів.

В університеті працюють Соросовські професори та доценти, одержувачі міжнародних грантів DAAD (Німеччина), FNEGE (Франція), Фулбрайт (США), Нідерландів, INTAS (Євросоюз), TACIS, ISAR та «Зеленого світу».

Тематика наукових робіт університету спрямована в основному на вирішення актуальних проблем залізничного транспорту. Ряд робіт виконуються в рамках галузевих програм: науковий супровід впровадження швидкісного руху, підвищення безпеки руху, зменшення зносу пари «колесо-рейка», автоматизація управління технологічними процесами залізничного транспорту, зниження витрат паливно-енергетичних ресурсів, охорона навколишнього середовища на залізницях.

Університет є головною організацією з пасажирських та вантажних вагонів, електровозів, безпеки руху, а також головною науковою організацією з подовження терміну служби пасажирських вагонів та тягового рухомого складу. Науковці університету беруть участь у розробці проекту Державної цільової програми розвитку рейкового рухомого складу в частині вантажних перевезень, займаються розробкою нормативно-технічної документації, проводять теоретичні та експлуатаційні дослідження нової техніки: електровозів, пасажирських вагонів, стрілочних переводів, колійної техніки.

Все це стало можливо завдяки традиціям, які зародилися і розвиваються у ДІТІ вже три чверті століття і завдяки Вам, шановні наші випускники.

Ректор університету О. М. Пишнюк

Мы хотим, чтобы в ДИИТе было красиво!

6 мая профорги факультетов «Промышленное и гражданское строительство» и «Экономика и менеджмент на транспорте» решили украсить главный вход ДИИТа. Долго гуляя вдоль колонн туда-сюда, мы думали, что же можно сделать... Эврика! Ничего так не привлекает

Красота спасет мир

взор человека, как красота окружающего мира, и мы решили посадить цветы.

Двадцать энтузиастов факультетов ПГС и ЭМТ, несмотря на тяжелые погодные условия, отправились в ботанический сад за рассадой. Прилагая неимоверные усилия воли, мальчики тащили ящики с рассадой, а девочки разрабатывали дизайн будущей клумбы. Работа шла активно, и уже через два часа можно было увидеть плоды нашего творчества.

Открою вам один секрет: оказывается, создавать красоту своими руками — это действительно приятно, интересно и увлекательно!

Вы только представьте себе КВНщика Андрея Кичука с лопатой в руках или девочку из танцевального коллектива «Shadoows» Марину Федотову и Иру Заряскую в перчатках и с рассадой. Львовский факультет в лице Богдана Мошкевича и Жени Хабаль тоже не остался в стороне при посадке клумбы цветов. Организацией и координацией всех работ занимались профорги факультетов Оксана Низельник и Ира Сальникова.

Мы умеем делать все

Мы надеемся, что летом клумба будет пестреть яркими красками, доставляя удовольствие окружающим.

Выражаем благодарность в поддержке проректору по АХЧ Д. К. Яценко, профкому университета и деканатам факультетов.

Ира Сальникова

Фото — Маша Жукова

Дітківські традиції

У книзі «Легенди ДІПТу» розповідається про подвиг двох студентів-дітківців – Ігоря Костенка та Дмитра Валицького, які у 1986 році в боротьбі із пожежею отримали дуже важкі опіки. Пройшло 20 років, і от у нашому університеті почала навчання донька Ігоря Костенка – Оксана. Вона взяла участь у написанні роботи про дітківські династії. У своєму рефераті студентка розповіла про долю свого батька. Виявилось, що саме Ігор найбільше постраждав у боротьбі з вогнем. А тепер надаємо слово Оксані Костенко для розповіді про свого батька та його спогади про ДІПТ... (А. І. Куліш)

Мене звуть Костенко Оксана Ігорівна. Я навчаюся на першому курсі факультету «Економіка та менеджмент на транспорті» за спеціальністю «Облік та аудит».

Я вступила до Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна, тому що мій тато навчався в ньому. Звісно ж, за п'ять років навчання у нього залишилась купа різноманітних спогадів, кілька грамот і медаль «За відвагу на пожежі». Тобто мені є що розповісти про мого батька як про студента ДІПТу.

Мій батько, Костенко Ігор Олексійович, народився у 1963 році в місті Корсунь-Шевченківській Черкаської області. Треба зазначити, що він не планував вступати до ДІПТу. Після школи рік працював токарем на заводі в Корсуні й паралельно навчався на курсах військових водіїв, де його готували до поїздки в Афганістан. Ця подія так і не сталася, і за це треба дякувати Богові. У 1982 році він вступив до Дніпропетровського вищого ракетно-зенітного командного училища, склавши екзамен на четвірки і п'ятірки. Після вступу провів 2 тижні у військових таборах. Але йому судилась інша доля. У кінці липня, повернувшись із табору, він пішов гуляти до Севастопольського парку, де почув голосну розмову абітурієнтів ДІПТу. І йому згадався рідний Корсунь – залізнична станція, згадався рідний дідусь – Костенко Андрій Олександрович, який був залізничником, згадався давно забуте і придушене бажання будувати... Цей потяг був долею – з неймовірними зусиллями він забрав документи, подані до училища. Він став студентом будівельного факультету за спеціальністю «Будівництво залізниця».

Група, у якій тато навчався, була дружною. Особливо запам'яталось, як весело було на виробничій практиці в будівельних загонах і в колгоспах. Вірних друзів згадує з посмішкою: Шовковський Олександр – найближчий друг, який завжди був разом і в смутку, і в радості; Валицький Дмитро – зараз приватний підприємець і Лисенко Віктор – тепер заступник керівника залізничного цеху гірничо-збагачувального комбінату (Кривий Ріг).

Буду сподіватися, що і в мене залишаться такі спогади про викладачів, як і в мого тата: пройшло вже майже 20 років після випуску, а він пам'ятає всі прізвища, імена та по-батькові більшої частини викладачів. Відразу ж згадав З. Г. Бермана (декана 2-3 курсів), О. П. Турчина (декана 4-5 курсів), Є. Л. Стамблера (викладач з опору матеріалів), З. Г. Ройтбурда (доцента кафедри «Мости») і М. Н. Гольд-

штейна (професора кафедри «Механіка ґрунтів»). Саме ці викладачі навчили того, чого не навчить жодна книга: любити свою професію і домагатися лідерства, першості в обраному ремеслі.

Щодо згадок про навчальний процес, то вони, на диво, більш-менш приємні. Основні нарікання у батька викликала велика кількість екзаменів (4-5, а на решті факультетів 3-4) та курсових робіт (5-6, решта факультетів здавали 3-4 курсові). Із жахом згадує такі дисципліни, як політехномія і науковий комунізм. Перші 2 курси взагалі прирівнювалися до каторги. Та, незважаючи на все це, знання, які вкляли в голови нещасних студентів викладачі таких кафедр, як «Механіка ґрунтів», «Колія і колійне господарство», «Опір матеріалів», «Мости і тунелі», залишилися до цього часу.

Дипломувався Ігор на кафедрі «Колія і колійне господарство», керівником був Р. С. Липовський. Назва роботи: «Підвищення швидкості від 100 до 140 км/год на ділянці станція Пологи – станція Бердянськ. Цю роботу вже без п'яти хвилин випускник здав на тверду «5»! А як же могло бути інакше? Він так визначив провідну тезу своєї дипломної роботи: «Саме ця колія була особливо вантажнонапруженою у літній період, адже пасажирів їдуть відпочивати на море, і підвищення швидкості необхідне!». Щодо значення дипломної роботи в становленні інженера, то без прикраси можна впевнено свідчити про те, що значення її колосальне. Можливо, він десь на рівні підсвідомості передбачав, що у майбутньому буде будувати станції в портах Південному, Іллічівську, Керчі, на Південному машинобудівному заводі та інших підприємствах, буде реконструювати станції «Заводська» (м. Миколаїв), «Жовтнева» (м. Миколаїв), «Берегова» (м. Південне).

Батько брав участь у культурному і спортивному житті ДІПТу, але, можливо, не в повному обсязі своїх можливостей, адже велику кількість часу віднімало навчання. Він займався футболом і греблю, один раз брав участь у студентському театрі мініатюр. Неодноразово був задіяний у сільськогосподарських роботах у колгоспах та будівельних загонах. На 3-4 курсах входив до оперативного загону, який підтримував дисципліну і допомагав міліції.

Проблеми, які були в гуртожитку та в їдальні стерлися із пам'яті, а ось стипендія 40 карбованців залишилась у нього надовго. Залишились хороші спогади про дітківську бібліотеку, яка дала змогу познайомитися з Олександром Дюма, Артуром Конан-Дойлом, Вальтером Скот-

том і Жюль Верном та іншими. Найвеселішим було 9 травня, коли поцупили у дівчат 3-кілограмового копченого товстолобика. Згадуються популярні на той час пісні гурту «Машина часу» і загальна мрія усіх хлопців про автомобіль «Волга».

Але це все могло ніколи не здійснитися...

У серпні 1986 року 15 студентів 5 курсу направили на виробничу практику до міста Жмеринки Вінницької області. Студенти працювали замість робітників, які у той жакликий 1986 рік були командировані до Чорнобиля. Місяць практики вже збігав до кінця, і в один із останніх днів серпня сталася пожежа. У одного із працівників колійної машинної станції згорів гараж, у якому знаходилися «Жигулі». Студенти побачили полум'я і кинулися гасити його. Вони розуміли, що машину, мабуть, врятувати вже неможливо, але мій тато заскочив у гараж і вивіз машину. Студенти продовжували боротьбу з пожежею, а пожежної машини все ще не було. І саме в цей час стався роковий вибух – у сусідньому гаражі знаходились цистерни з авіабензином. Батько стояв дуже близько біля гаражів... До тямі він прийшов вже на купі щебеню, десь за 15 метрів від гаражів. Навкруги все було тихо, жодної людини і навіть згадки про пожежу. У шоковому стані він піднявся і, не відчуваючи болю, пішов у бік станції. Через деякий час шок пройшов і йому стало дуже зле. Він лікувався у Жмеринці, Вінниці, Черкасах, Києві. Майже весь час він був у дуже важкому стані. Тільки згодом батько дізнався, що переміг смерть, адже відсоток обгорілої шкіри перейшов фатальну межу. Тільки завдяки новій методиці з нарощування шкіри вдалося досягти позитивних результатів. Батько переніс майже 60 операцій і, пролежавши півроку у лікарні, 14 грудня, в свій 23-й день народження, приїхав здавати зимову сесію в ДІПТ.

Тато закінчив ДІПТ у 1987 році. Був на першому місці у списку з розподілу на місця роботи. Обрав далеку Тюмень.

Сьогодні мій батько Костенко Ігор Олексійович працює заступником директора з виробництва об'єднання «Укрспецзалшляхбуд». Одружений, має двох дітей.

Коли я тільки складала вступні іспити до ДІПТу, батько сказав: «ДІПТ – це такий прес, який примусить отримати міцні знання і здобути професію» і побажав мені продовжувати дітківські традиції.

Оксана Костенко

Записки начинающего альпиниста

Мартовский выезд в Судак был моим первым альпинистским походом. В день приезда – 8 Марта – природа, по-видимому, отдала все свое тепло лучшей половине человечества. И так как девушек в нашей команде почему-то не наблюдалось, стихия наградила нас дождем и холодным ветром, тем самым дав понять, что лучше было бы сегодня обнимать своих любимых, нежели холодные и бесчужденные скалы.

День пропал!

За ночь сильный ветер высушил дорогу, не оставив на ней даже мокрого следа, и уже с утра я смело маршруировал к скалам в предвкушении своего первого восхождения. По дороге вспомнил своих одноклассников, которые, как подсказывали мне часы, уже вовсю рубали интегралы на «вышке». Я думал как им плохо – они на «вышке», а я на море... Но тут плохо стало мне.

Уже после получаса тренировочного лазанья между нависающими льдинами пальцы взяли бесплатный отпуск до более теплых времен и работать отказались.

Превозмогая все свои силы, я все-таки смог завязать шну-

рок на одном ботинке, «плюнул» на второй и вернулся на базу.

До вечера, чтобы не скучать, я изучил все окрестности города Судака, перекупался на всех пляжах и побывал в старинной Генуэзской крепости. Подобного рода экскурсия меня вдохновила, хотя я четко знал, что без хорошей погоды смерти от тоски зеленой мне не миновать.

На третий день солнце уделило нам пару часиков и мы, подождя пока земля немного прогреется, вышли на маршрут – триста метров по вертикали.

Шли, то есть ползли, попеременно, организуя друг другу страховку. И все бы хорошо, если бы на высоте около 20-этажного дома у меня не закончилось страховочное оборудование. Это неприятное явление резко сказалось на

колених, которые, по-видимому, от холода, начали предательски шевелиться. А когда глянул вниз, то ощутил, что шевеления плавного поползли к волосам, а колени уже с неистовой силой дробили гранит. Я огляделся по сторонам в поисках какой-нибудь опоры, и заметил хилое дерево, торчащее в нескольких метрах от меня. Успокоив колени, которые самозабвенно чеканили четкую о камень, я пролез немного и угнезвился на дереве.

Сижу, раздумываю: «Вот сидит моя группа на «вышке», интегральчики решает, а я, как макака на ветке... – неожиданный порыв ветра покачнул мою и без того слабую опору, а внизу же лететь-лететь... – а-а-а! Л-лучше 6-6-6 я инте-те-тегральчики решал!!!»

Но все мысли о полетах вмиг рассеяла мысль, которая

оказалась сильнее всех мыслей: «Ведь если я останусь здесь – на этой ветке, то кто же сдас «расчетку» по ТОЭ?!». А иметь проблемы на кафедре ТОЭ мне хотелось меньше всего!

Откуда взялись силы? Через полчаса я уже стоял на вершине, вкушая живописные пейзажи Судака и Нового Света. Вот она – моя первая победа, победа над скалой и над своим страхом! А все вокруг – это награда, за которую стоило бороться! Однако я не мог вдоволь насладиться этим великолепием. Три сотни метров по оси ординат валили с ног сильнее, чем обычный 20-километровый туристический переход.

Это был мой первый раз, а дальше стало проще – страх пропал, осталась только осторожность. И теперь я мог только удивляться той непринужденности, с которой штурмовал крутые скальные сбросы.

Но самым трудным оказалось преодолеть день отъезда. Хотя и особо заставлять себя не пришлось. Все сомнения, как всегда, решило ТОЭ!

Алексей Даличук, 214 гр.

Еще раз о КВН

Вообще про историю КВН в ДИИТе давно-давно сказано-пересказано в различных статьях и книгах, посвященных тому или иному юбилею ДИИТа. Многие, наверно, уже наизусть знают все этапы шествия по пьедесталам Сочинского фестиваля и Интерлиги команды «Железные дорожники» и, конечно же, хорошо помнят победу команды «Станционный смотритель» в КАВУНе и блестящее выступление в Лиге силовых структур. Несомненно, эти команды внесли огромный вклад в развитие КВН не просто в городе, но и во всей Украине. Но обе эти команды, являющиеся легендами ДИИТа, по крайней мере так утверждает одноименная книжка, остались в нашей доброй памяти и одновременно неблагоприятной ко времени истории. Сегодня же в кругу городской КВНовской тусовки поговаривают о том, что ДИИТ судал свои некогда сильные позиции и пошатнул свой авторитет в качестве «Alma mater» лучших КВНщиков. Отчасти с ними трудно не согласиться, но ведь «не все, что шатается, падает», как когда-то справедливо заметил греческий философ Сенека. Идет время, и появляются новые неординарные и непохожие на другие команды как, например, «Отпетые механики».

Именно эта перспективная команда, которая заняла 2 место на открытом Межфакультетском чемпионате КВН-2006 и достойно представляет наш вуз на городском чемпионате КАВУН, поможет нам разобраться во всех реалиях и тонкостях игры под названием КВН. А делать она это будет в лице своего капитана Александра Шпицы.

– Какие основные цели и задачи преследует КВН не просто как игра, а как молодежное движение?

– Мне достаточно сложно ответить на этот вопрос, потому что про цели и задачи можно рассуждать на протяжении как минимум 5-6 страниц. Я хочу лишь выделить одну, на мой взгляд, главную цель – это

развитие интеллектуального потенциала игроков. Ведь для того, чтобы придумать что-то смешное, нужно достаточно много читать и иметь широкий кругозор.

– Сегодня модно быть КВНщиком. Как ты считаешь почему?

– Не то чтобы модно, скорее популярно (а это не одно и то же). Просто люди, у которых душа «льется» через край, то есть КВНщики, дарят положительные эмоции и хорошее настроение другим, можно сказать, делятся.

– Если перефразировать знаменитого писателя Довлатова, то получится: «КВНщики это те, кто не умеет жить как все».

– В принципе да.

– А руководство вуза оказывает вам какую-нибудь поддержку, пытается войти в ваше положение, помочь чем-нибудь?

– В принципе профком студентов обещает материальные помощи. А по большому счету, мы ее не сильно то и просим, главное, чтобы не мешали.

– Как вы распределяете обязанности внутри команды?

– Все очень просто. Каждый занимается тем, что у него получается лучше других. Мы стараемся рационально и продуктивно использовать возможности каждого из членов команды. Просто у кого-то лучше получается писать шутки, у других отыграть их на сцене, а третьи прирожденные администраторы. Я считаю, это правильный подход.

– Бытует спорное мнение о том, что КВН – это такое веселое и фривольное времяпрепровождение в кругу друзей, за бутылочкой чего-то там, где по ходу придумываются шутки. Не мог бы ты рассказать, как на самом деле все происходит и какие этапы проходит шутка в процессе своей эволюции?

– Большинство шуток берется из реальной жизни, из ситуаций, в которые по-

Выступают «Отпетые механики»

падает каждый из нас по 10 раз на день. Просто нужно уметь увидеть и выделить то, что не замечают другие. Именно поэтому как таковой «эволюции шуток», на мой взгляд, нет, она придумывается мгновенно, а потом уже дорабатывается. Но бывает, что шутка рождается, когда много КВНщиков собираются вместе, это бывает в нынешнее время очень редко, но когда собираются то... Ховайся!

– Припомни какую-нибудь курьезную историю, которая произошла с тобой на сцене?

– Когда выступали на гала-концерте «Студенческой весны», мне с потолка на нос упала капля воды, я испугался и в микрофон сказал совсем не то, что нужно, точнее то, что совсем не нужно.

– Расскажи одну из ваших новых шуток?

– Стоят два парня. Один другому говорит: Серега, ты знаешь, когда я смотрю на тебя – я вспоминаю твою девушку, а когда я вспоминаю твою девушку, я вспоминаю, что сейчас год собаки.

Иван Петляков

Підсумки «Студвесни» у Дніпропетровську

Багатьом відомо, що яскраве свято «Студентська весна» – це не лише концерти і змагання між факультетами, а ще й конкурс, який оцінюють як на рівні ВНЗ, так і на рівні міста. Результати на рівні ДІТу нам уже відомі, а от підсумки міської студвесни знають одиниці.

Останні, так би мовити, подихи цьогорічного свята пройшли 19 травня 2006 р. у палаці студентів ДНУ, де і відбувся урочистий гала-концерт лауреатів міського фестивалю «Студентська весна-2006», у якому взяли участь студенти 13 вищих навчальних закладів Дніпропетровська. Перш за все, хочеться відмітити професіоналізм, який показали учасники в кожному номері, а саме: чудовий оркестр, який дивував сучасними мотивами, досконалі балетні, спортивні та сучасні танці, циркові акробатичні номери, чудові сильні голоси вокалістів та, звичайно, фантастичний КВН. Легко помітним було домінування української мови, що дуже прикрасило тему концерту – Дніпропетровськ. Після концер-

ту на сцену піднялись усі учасники свята та його лауреати, яким вручалися нагороди.

Інтригу було збережено до фіналу концерту, саме коли відбулося оголошення кінцевих результатів. Як це не прикро, але цьогорічні спроби студентів ДІТу відзначити наш університет у цьому списку, не досягли своєї мети – серед фіналістів назва нашого закладу так і не пролунала. А ось і результати: 1 місце – Придніпровська державна академія будівництва та архітектури, 2 місце – Український державний хіміко-технологічний університет, 3 місце – Дніпропетровський державний аграрний університет та Національна металургійна академія України.

Гран-прі отримала Дніпропетровська державна фінансова академія.

На останок хочеться побажати усім патріотизму, адже, як би там не було, ми гідні перших місць у всіх напрямках – як наукових, так і творчих, а цьогорічна маленька поразка лише додасть нам сили та насаги у майбутній великій боротьбі!

Наталія Пасєвська, 521 гр.

Туберкулез коварен и хитер

Туберкулез органов дыхания – инфекционное заболевание, характеризующееся образованием в пораженных тканях очагов специфического воспаления и выраженной общей реакцией организма.

Возбудитель – микобактерия туберкулеза, главным образом, человеческого, редко бычьего и в исключительных случаях птичьего типа. Основной источник заражения – больные люди или домашние животные, преимущественно коровы.

Туберкулезная палочка необычайно устойчива во внешней среде: во влажной темной среде жизнеспособна 7-10 лет, замораживание ее не убивает, а кипячение, которое мгновенно приводит к гибели других микробов (некоторые гибнут и при 60°C), убивает ее только спустя несколько минут, а прямые солнечные лучи – через 0,25-3 часа. Сырое молоко, которое содержит природные бактерии для палочки Коха, служит хорошей питательной средой.

Распространяется туберкулезная палочка почти всеми возможными способами, прежде всего воздушно-капельным путем. Актуальны и такие пути распространения, как зараженные продукты питания и предметы общего пользования.

Туберкулез как инфекционная болезнь идет в ногу с ВИЧ, который, резко подавляя

иммунитет, открывает путь туберкулезным бактериям. Такое сочетание особо актуально для Украины, где отмечается взаимное перекрестное инфицирование.

Рациональное лечение позволяет у 90-95 % впервые выявленных больных прекратить бактериовыделение, у 80-90 % – закрыть каверны в легких.

Профилактика включает социально-профилактические и санитарно-гигиенические мероприятия, физическую культуру и спорт.

Предохранительные прививки вакциной БЦЖ проводят в Украине всем новорожденным, а также неинфицированным детям и подросткам.

Для своевременного выявления больных туберкулезом детей применяют туберкулиновые пробы, у лиц старше 12 лет – флюорографию, которую проводят не реже одного раза в 1-2 года. Такому обследованию подлежат все жители городов и сельских местностей.

Помните! Раннее выявление и диагностика заболеваний туберкулезом, своевременное лечение дают гарантию полного выздоровления от этой опасной инфекции.

А. В. Ужеловская, врач-эпидемиолог ДЛСЭС на Приднепровской ж.д.

Дорогой выпускник ДИИТа!

Благодаря ДИИТу ты многого достиг в своей жизни. В связи с ограниченным финансированием сегодня ДИИТ нуждается в твоей поддержке.

По инициативе выпускников для оказания помощи ДИИТу был создан благотворительный фонд «Фонд поддержки ДИИТа». За время своего существования Фонд финансировал ремонтные и строительные работы в ДИИТе, создание тренажерных залов, различные студенческие мероприятия, развитие КВНовского движения и художественной самодельности, издание учебной, научной и рекламной ли-

тературы, оказание медицинской помощи студентам и сотрудникам, пропаганду ДИИТа.

Дорогие выпускники!

Небольшая посильная материальная поддержка от каждого из Вас поможет ДИИТу. Ведь вместе – мы сила!

Деньги, как финансовую помощь, Вы можете перечислить на расчетный счет благотворительного фонда «Фонд поддержки ДИИТа» № 26000109345001 в Жовтневом отделении КБ Приватбанк г. Днепропетровска, МФО 305299, ОКПО 255366606.

ПІШУТЬ ВИПУСКНИКИ

Місто юності моєї

Місто юності моєї,
Мій ДІТ і мій Дніпро,
Парки Чкалова й Шевченка –
В спогадах лише добро.

Приспів:

Дніпропетровськ – моя любов,
До тебе линемо ми знов і знов,
Дніпропетровськ, Дніпро зове...
Ти місто юності моєї.

Тут наука і музеї,
Лазарян і Каблуков.
Спогад юності моєї –
Мій ДІТ і мій Дніпро.

Приспів:

Дніпропетровськ – моя любов,
До тебе линемо ми знов і знов,
Дніпропетровськ, Дніпро зове...
Ти місто юності моєї.

Тут козацтво молодіє.
Яворницький аби встав,
Разом з ним би відродилось
Світле ім'я Січеслав!

Приспів:

О Січеславе – моя любов,
До тебе линемо ми знов і знов,
Мій Січеславе, Дніпро зове...
Ти місто юності моєї.

*Слова і музика Григорія Кабанцева,
випускника механічного
факультету 1956 р.*

МАРШ ДИИТА

В науке нет дороги торной,
Тернистый путь лежит один,
И только смелый и упорный
Достигнет всех ее вершин.

ПРИПЕВ:

Там, где отступит самый ловкий,
Упорный все же победит.
Вперед, друзья, вперед без остановки,
Недаром нас зовут ДИИТ!
Вперед, друзья, вперед без остановки,
Недаром нас зовут ДИИТ!

Мы все живем семьей единой,
Своим содружеством горды,
Крепим железной дисциплиной
Свои могучие ряды.

ПРИПЕВ.

Пусть тяжелы года учебы
И труден путь, но минет срок
И скажем мы друг другу гордо:
«Ты – командир стальных дорог!»

ПРИПЕВ.

Засновник – Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту імені В. Лазаряна
Адреса редакції: 49010, м. Дніпропетровськ, вул. Академіка Лазаряна, 2, к. 1201

Редколегія:
Корженевич І.П. – головний редактор,
Полішко Т.В. – редактор.
Контактні телефони: 47-19-66, 9-65 (ДІТ)
E-mail: diit2000 @ a-teleport.com

Свідоцтво про реєстрацію
ДП №1071 від 27.08.2003 р.
Газета виходить щомісячно українською і російською мовами
Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції

Номер набрано і зверстано у редакції, надруковано в рекламно-видавничому відділі ДІТу. Макет газети розташовано на сайті: <http://www.diit.vp.ua>
Газета випускається на благодійних засадах, розповсюджується безкоштовно
Тираж 200 примірників